

Троянда (1893)
Глібов Леонід Іванович

Цвіла Троянда у садочку,
А недалечко, у куточку,
Між бур'яном бринів Будяк.
І каже він Троянді так:
— Нащо се ти колючок начіпляла?
— А ти нащо? — вона його спитала.
— Я? — обіззавсь Будяк,—
Я, серденько, не проста штука,
Я — степовий козак!
Мені колючка, як шаблюка,
Щоб ворогів страшить,
Щоб всім було спокійно жить.
Вам більш нема ніякої роботи —
Цвісти, пахтіть, а не колоти.
— Не все ж колоть і Будякам,—
Троянда каже,— треба й нам,
Щоб Крученії Паничі боялись
І до Троянди не чіплялись.
Сунеться який біс —
Йому колючка в ніс,
Щоб не забувся,
Як слід Троянду шанувать,
А не знічев'я обвивать.
— Хіба! — сказав Будяк і усміхнувся.

Скомпонував я сей примір
Для наших любих дочок;
Нехай вони його змотають у клубочок,
Як кажуть панночки, на сувенір.

[1893]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/troianda